



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 276/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho sťažnosti postupom Úradu vlády Slovenskej republiky pod č. 1473-2/2008/IP-52/OPS a postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky pod č. I/132/839-6953/08/Fre, BP č. 8/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2008 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) pri vybavovaní jeho sťažnosti postupom Úradu vlády Slovenskej republiky (ďalej aj „úrad vlády“) pod č. 1473-2/2008/IP-52/OPS a postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej

republiky (ďalej aj „daňové riaditeľstvo“) pod č. I/132/839-6953/08/Frc, BP č. 8/08, ktorou žiadal vydať tento nález:

„Právo sťažovateľa na inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s článkom 12 ods. 2 Ústavy SR postupom Úradu vlády Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a boja proti korupcii vo veci sp. zn. 1473-2/2008/IP-52/OPS bolo porušené.

Právo sťažovateľa na inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s článkom 12 ods. 2 Ústavy SR, postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I/132/839-6953/08/Fre, BP č. 8/08 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Úradu vlády Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a boja proti korupcii, aby vo veci vedenej na Úrade vlády Slovenskej republiky Sekcia kontroly a boja proti korupcii pod sp. zn. 1473-2/2008/IP-52/OPS porušovať namietané práva sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, aby vo veci vedenej na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I/132/839-6953/08/Fre, BP č. 8/08 porušovať namietané práva sťažovateľa.

Odporcovia sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Z podanej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ sa podaním z 11. januára 2008 doručeným daňovému riaditeľstvu 14. januára 2008 sťažoval na postup zamestnanca Daňového úradu K., ktorý označil za protiprávny. Tento postup zamestnanca Daňového úradu K. spočíval v tom, že postúpil skoršie podania sťažovateľa adresované Daňovému úradu K., ktorými boli dve žiadosti o obnovu konania a žiadosť o odstránenie nečinnosti, Daňovému úradu K.

Daňové riaditeľstvo vybavilo podanie sťažovateľa z 11. januára 2008 prípisom č. k. I/132/839-6953/08/Fre zo 16. januára 2008, v ktorom potvrdilo doručenie tohto podania sťažovateľa, avšak dospelo k záveru, že s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach toto podanie nie je sťažnosťou, a preto podanie vrátilo v prílohe prípisu zo 16. januára 2008 sťažovateľovi. Za sťažnosť nebolo považované podanie sťažovateľa, pretože v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 152/1998 Zb. o sťažnostiach sťažnosťou nie je podanie orgánu verejnej správy upozorňujúce na

nesprávnu činnosť iného orgánu verejnej správy. Sťažovateľ je súdnym exekútorom, a teda i orgánom verejnej správy v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 152/1998 Zb. o sťažnostiach.

Keďže sťažovateľ so spôsobom vybavenia svojho podania nesúhlasil, obrátil sa listom z 11. februára 2008 na úrad vlády a žiadal ho o kontrolu nesprávneho postupu pri prijímaní, evidovaní a vybavovaní jeho podania z 11. januára 2008 daňovým riaditeľstvom. Postup daňového riaditeľstva pri vybavovaní jeho podania z 11. januára 2008 označil za nerešpektujúci povinnosti ustanovené zákonom a za protiprávne konanie a zneužitie právomoci zamestnancami orgánu verejnej správy.

Podanie sťažovateľa vybavil úrad vlády oznámením č. 1473-2/2008/IP-52/OPS zo 4. marca 2008 o postúpení podania, v ktorom uviedol, že na vykonávanie prešetrovania spôsobu vybavenia podania sťažovateľa z 11. januára 2008 nie je úrad vlády vecne príslušný, pričom príslušným orgánom je Ministerstvo financií Slovenskej republiky, a preto bolo potrebné podanie sťažovateľa z 11. februára 2008 vybaviť tak, že podanie bolo postúpené Ministerstvu financií Slovenskej republiky s tým, že o vybavení podania bude informovať Ministerstvo financií Slovenskej republiky sťažovateľa, ako aj úrad vlády. Toto oznámenie úradu vlády bolo sťažovateľovi doručené 6. marca 2008.

Sťažnosť ústavnému súdu odôvodnil sťažovateľ tým, že k porušeniu jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy došlo daňovým riaditeľstvom aj úradom vlády preto, že sa podaním z 11. januára 2008 zákonom o sťažnostiach predpísaným spôsobom domáhal svojho práva a bolo povinnosťou daňového riaditeľstva i úradu vlády zaoberať sa ním tak, ako im to predpisuje zákon o sťažnostiach, teda podanie sťažovateľa z 11. januára 2008 malo byť považované za sťažnosť a ako také malo byť aj vybavené a sťažovateľ mal byť o jeho vybavení vyrozumieť. Sťažnosť sťažovateľa dosiaľ nebola vybavená postupom predpísaným zákonom o sťažnostiach. Dôvodom nevybavenia sťažnosti bola skutočnosť, že sťažovateľ je súdnym exekútorom, avšak sťažovateľ svoje podanie z 11. januára 2008 nedoručil daňovému riaditeľstvu ako súdny exekútor, nesťažoval sa na porušenie svojich práv ako súdneho exekútora, ale ako

daňový subjekt sťažujúci sa na porušovanie svojich práv ako daňového subjektu. Žiadne ustanovenie zákona o sťažnostiach pritom nevyklučuje, aby fyzická osoba, ktorá má postavenie verejného činiteľa v inom konaní, v ktorom jej práva a povinnosti nie sú definované jej postavením súdneho exekútora, nemohla využívať prostriedky ochrany, ktoré zákon každému účastníkovi konania priznáva, keď základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky každému bez ohľadu na iné právne postavenie a nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať, čo vyplýva z čl. 12 ods. 2 ústavy. Úrad vlády odmietol vykonať kontrolu vybavenia sťažnosti napriek tomu, že je jediným orgánom, v pôsobnosti ktorého je vybavenie sťažnosti daňovým riaditeľstvom.

V doplnujúcom podaní z 5. júna 2008 ústavnému súdu sťažovateľ výslovne uviedol, že jeho podanie, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 7. mája 2008, je sťažnosťou „*podľa čl. 127 ústavy*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal zásah do ním označeného základného práva, ktorý mal byť spôsobený daňovým riaditeľstvom a úradom vlády tým, že daňové riaditeľstvo jeho podanie z 11. januára 2008 nevybavilo riadne a o jeho podaní z 11. februára 2008 úrad vlády nekonal, hoci bol povinný preskúmať postup daňového riaditeľstva, čo však dosiaľ neurobil, a preto zásah do jeho práv trvá.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto

sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Podľa § 2 ods.1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 10/1996 Z. z.“) Úrad vlády vykonáva kontrolu... vybavovania petícií a sťažností.

Podľa § 3 citovaného zákona sa kontrolná činnosť úradu vlády vzťahuje na ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy, im podriadené orgány, na iné štátne orgány, ak osobitné predpisy neustanovujú inak, na orgány miestnej štátnej správy a právnické osoby nimi zriadené, ako aj na obce pri plnení úloh štátnej správy.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy postupom daňového riaditeľstva, sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že preskúmania správnosti jej vybavenia sa domáhal na inom orgáne, ako je ústavný súd, avšak tento orgán dosiaľ o jeho veci nerozhodol. Ústavný súd dospel k záveru, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorého sťažovateľ namietal, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom. Preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smerovala proti postupu daňového riaditeľstva, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd sa samostatne zaoberal ďalej tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti postupu úradu vlády pri vybavovaní podania sťažovateľa z 11. februára 2008.

Z obsahu vyjadrenia Úradu vlády Slovenskej republiky – sekcie kontroly a boja proti korupcii doručeného ústavnému súdu 12. júna 2008 vyplýva, že tento orgán postúpil sťažnosť sťažovateľa listom zo 4. marca 2008 pod sp. zn. 1473-1/2008/IP-52/OPS Ministerstvu financií Slovenskej republiky ako nadriadenému orgánu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky. Tento postup sťažovateľ nespochybnil. To súčasne znamená, že úrad

vlády vecne sťažnosť nevybavil v prospech, resp. neprospech sťažovateľa, a v čase podania sťažnosti ústavnému súdu o nej rozhodnuté nebolo.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). To sa týka aj konaní pred správnymi orgánmi a inými orgánmi verejnej moci a správy.

Úrad vlády je ústredným orgánom štátnej správy, tak ako iné orgány štátnej správy vymenované v § 1 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že zákonom je rozdelená právomoc na vybavovanie sťažnosti medzi orgány štátnej správy v Slovenskej republike. Jedným z takýchto orgánov je aj Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ktoré je zriaďovateľom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, ktoré je súčasťou organizačnej štruktúry tohto ústredného orgánu štátnej správy. Tento orgán je zo zákona oprávnený vybavovať aj sťažnosti podľa zákona č. 10/1996 Z. z. a zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach, ktorému bola sťažnosť sťažovateľa postúpená.

Z judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 59/97) vyplýva, že ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo sťažovateľa. Ústavný súd preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť sťažnosti podanej ústavnému súdu, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi.

Vychádzajúc z toho ústavný súd dospel k záveru, že ústavné práva sťažovateľa neboli postupom úradu vlády porušené, pretože ten vec postúpil príslušnému orgánu na vybavenie sťažnosti, o ktorej v čase rozhodnutia ústavného súdu ešte rozhodnuté nebolo.

Týmto postupom neboli porušené ústavné práva sťažovateľa úradom vlády, proti ktorému sťažnosť smerovala.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2008